

RECENZE: Divadelní hra Archa naděje nabízí silný příběh, ze kterého mrazí

pátek, 25. prosince 2015, 15:40

Už dlouhou dobu bylo jasné, že projekt Archa naděje bude opravdu obrovskou událostí. V základech nalezneme známý příběh potopení lodi Patria převážející skupinu českých Židů. Právě o této události pak divadelní hra inspirovaná autentickým deníkem Karla Brandýse, který se tehdy plavby účastnil, vypráví. Jak se tedy hra povedla?

Začněme od toho, jak byla pro tuto hru upravena scéna. Ta byla totiž jedním z hlavních prvků celé hry a téměř dokonale dokázala vtáhnout obecenstvo do děje. Důmyslný systém simulující naklánějící se loď opravdu často dokázal vyvolat dojem, že se nacházíme s exulanty přímo na palubě.

Celý děj se odehrává v roce 1940, čemuž byly dokonale uzpůsobeny i kostýmy. Do této neveselé doby diváka ale velice dobře přenáší především swingová hudba Aleše Březiny a písňové texty Jiřího Ornesta. Zapomenout zde nelze ani na vynikající osvětlení, které vždy vhodně podtrhlo náladu, jež právě na jevišti panovala.

Prozrazovat na tomto místě děj by nebylo správné, ale jeho rámec je již dopředu znám. Skupina českých Židů se dostává na loď, která je má odvézt do bezpečí do Haify, plavba však skončí tragicky. Právě tragický konec visí po celý děj divadelní hry ve vzduchu, ale jak se postupně děj odvíjí, divák si místy říká, že to přece nemůže skončit špatně. Nálada celé hry totiž osciluje mezi vyloženě depresivními pasážemi a těmi veselými, někdy dokonce humornými.

Dostáváme se k hrdinům, kolem kterých se celý děj točí. Hlavní postavou celé inscenace je mladá učitelka Ada Langerová v podání Terezy Vítů, která svou roli zvládla na jedničku. Jako by Ada byla napsána přímo

pro ni. I další velké role jsou velice dobře obsazeny. Exceluje zejména Roman Štolpa v roli divadelního podnikatele a dirigenta, skvěle se uvádí i Jan Dvořák v roli vedoucího transportu. Ani ostatní herci se však nenechávají zahanbit.

Tím nejsilnějším, co divadelní hra nabízí, jsou především lidské příběhy, ze kterých, pokud si uvědomíme, že jsou inspirovány skutečnými osobnostmi, opravdu mrazí. Husí kůži má divák z dětských nářků po domově a příbuzných a skvěle působí i rozporuplná postava britského důstojníka Davida Whitea, o kterém až do poslední chvíle nevíme, na čí vlastně je straně.

Pokud bychom chtěli najít alespoň jedno slabé místo, museli bychom být opravdu velice přísní. Jedinou věcí, kterou lze částečně vytknout, je velké množství postav, ve kterém se méně pozorný divák může hůře orientovat. To je ale tak vše. Jinak jde o dokonalost.

Budějcká Drbna dává představení Archa naděje 95 %

Napsal [Jaroslav Pešek](#) | Foto Jihočeské divadlo